

TRAPSAVEC

2026

17. listopad

Pátek 14. listopadu

Vystoupili ve stanici Brtníky na minutu přesně podle jízdního řádu. Jen oni dva: Prach a Písek. Jinak tu nebyla živá duše. Sudetská vesnice se topila v samotě a mlze. Procházeli mezi roubenkami k blázinci, který byl největším objektem ve vsi a rušil atmosféru tím, že byl celý opravený a vymazlený. Nejen tím - z blázince vycházely energické výkřiky, které se s okolním mrtvolným chladem vůbec neshodovaly.

„Svobodu, svobodu!“ hřmělo z útrob budovy, ale odpověď byla pouze ozvěna, která se odrážela od budovy zaniklé továrny, jež se rozpadala opodál.

Prach a Písek vystoupali z obydleného údolí na ofukovanou louku, která končila u kraje skal a zdecimovaných lesů.

„Jakmile slezeme z cesty, čeká nás už jen zapadanka,“ pronesl smířeně Písek, který tu znal každou vlhkou rokli i uschlý smrk.

„Než tam vlezem, tak zastav. Nasadím si návleky,“ plánoval protektivně Prach.

„Prachu, jak chceš, ale to bys ty návleky musel mít až ke krku, jinak budeš stejně mokrej,“ upozornil Písek a vytáhl starou poslepovanou mapu, aby Prachovi ukázal, jak dlouhou cestou se budou plahočit přes mikádo z klád, které tu vzniklo po popadání kůrovcem sežraných stromů.

Na camp se doplahočili uprostřed noci v Pískem předpovězeném stavu. Pot se smísil s kapkami z listů hasivek, jehlic smrčků a fyloidů mechů. Pod převisem ale byla připravená hromádka suchého dřeva, které po zapálení příjemně vytahovalo vlhko ze struktury vlny a bavlny, které oba trampy kryly před nepřízní podzimního povětří. Prach a Písek seděli tiše vedle sebe a bylo jim teplo.

„Oheň,“ zamručel Písek, „lidi lidem zakazují, místo toho, aby ho učili bezpečně rozdělávat. A přitom užívání ohně udělalo z pračlověka myslící bytost.“

„Už se nevěří, že by se to dnešní lidi naučili. Dneska už i vidláci z vesnice, když chtějí ugrilovat maso, nakoupí dřevěný uhlí na benzínce a hodí ho na PEPO do litinovýho grilu. Pokud už teda nemají gril plynovej,“ vysvětlil Pískovi Prach.

Sobota 15. listopadu

„Na Den boje za svobodu a demokracii musíme místním ukázat, že už se nemusí bát, že jim jejich domy shoří!“ pronesl ke svým ovečkám ředitel Národního parku České Švýcarsko Ing. Petr Kříž. „Míra Rohlík dneska a zítra nezapomene provětrat drony, ať jde v pondělí všechno jako po másle a proslov zakončíme slavnostním průletem nad hlavami účastníků!“

Drony se vznesly ze svých nabíjecích stanic a rozhlédly se po svém okolí. Mlhavé počasí příliš dobrý rozhled nedovolovalo. Vydaly se proto na namátkovou kontrolu, kdy jejich termovize v pravidelném intervalu snímkovala přelétávanou krajinu. Při přeletu Pryskyřičného dolu software termovize spustil alarm.

Prach a Písek opékali svou pozdní snídani, když zaslechli nepříjemný pískot dronu.

„Asi bude bžunda,“ oznámil znalý Písek a dál se zakusoval do rozteklého hermelínu.

Prach se zvednul a hned zase sednul, když viděl, jak se Písek nenechá rozházet.

Pískavý zvuk se blížil. Brzy ho měli na dohled. To už je dobře viděl i dron a hledal vhodnou pozici, aby k nim uměle inteligentně promluvil: „Právě jste se několikanásobně provinili proti Řádu národního parku.

Neoprávněně jste vstoupili do klidové zóny, neoprávněně jste v parku přenocovali a neoprávněně jste v parku rozdělali oheň.“

Písek dronu odpověděl: „Používání dronů na celém území národního parku je řádem zakázáno. Důvodem tohoto opatření je zabránění rušení živočichů, především ptáků, ale také zajištění klidu návštěvníků národního parku.“

Dron se nenechal vyvést z míry a pokračoval: „Vážení návštěvníci, otevřete si prosím na svých telefonech aplikaci Česká Švýcarka. Po přihlášení uživatele parku klikněte na Pravčickou platební bránu a uhrad'te pomocí ní své přestupky ve výši tří tisíc korun za každého uživatele. Poté uhasťte oheň a odeberte se na nejbližší turistický chodník.“

„Vodprejskni, nebo ti na objektivu vytisknu QR kód přes tady to bezdrátový rozhraní,“ odpověděl Písek a vzal do ruky pískovcový kámen.

„Pokud nemáte naši aplikaci a potřebujete pro platbu QR kód, stačilo říct,“ ozvalo se z dronu a vylétly z něj papírky s údaji pro QR platbu. Poté v klidu odlétl.

Neděle 16. listopadu

Při nedělním brunchi si Ing. Kříž listoval sobotními fotkami z dronu a přemýšlel nad svým odborným vystoupením pro neodbornou veřejnost. Harmonické obrázky mlžné krajiny vystřídal pohled na dva vagabundy, kteří sedí u ohně v jeho parku. Rázem mu zaskočil páreček namočený do míchaného vajíčka. Těžce polkl a otevřel si aplikaci mobilní banky – kolik pokut mu včera přistálo na účtu? Žádná!

Chvilí zůstal s telefonem v ruce a podivně ztichl. Ten kraj měl rád. Miloval jeho křivolaké rokle, které tak nízko nad skalami uměl s dronem prolétat jen on. Vyndal ze zásuvky svůj apartní dálkový ovladač s koženým potahem z plcha zahradního. Křečovitě ho sevřel, načež se dron splášil ze své stanice a jal se sledovat svou včerejší trasu. Vrtule dronu byly vytočeny na nejvyšší obrátky – stejně jako Ing. Kříž.

Když doletěl nad camp, Prach a Písek právě došťourávali nedohořelé konce klacků do středu ohniště. Ing. Kříž umlčel hlas dronu a použil ho pouze jako svůj létající reproduktor:

„Co to tady vy hovada děláte? Neznáte Řád mého parku?“

„Necháváme dohořet oheň a brzy půjdeme na procházku,“ odpověděl popravdě Prach, který už pochytil od Píska, že nejdůležitější je nenechat se rozházet - ale bylo mu divné, že oproti včerejšku dronův projev poněkud zhrubl.

Písek se přidal: „Mohl bys nám zase poskytnout aspoň půl tuctu těch papírků s QR kódy? Rád bych si před procházkou skočil na záchod.“

„Vy ignoranti!“ řval na ně z dronu ředitel. „Tady všude je klidové území! Je to zakotvené v mém Řádu!“

„Tak se uklidni, ty přerostlej komáre, a leť pískat někam do chlíva. My tu chceme mít klid,“ odpověděl už lehce nervózně Písek, protože naznal, že toaletní papír mu dnes z hůry nespadne, přičemž příroda už tak intenzivně volá.

Ing. Kříž zalitoval, že při výběrovém řízení na drony dal přednost německým strojům řady Gutenberg, které měly vestavěnou tiskárnu. Nyní by byl raději za drony řady Zelenskyj, které byly vybaveny dvouhlavňovou brokovnicí.

Pochopil svou bezbrannost. Bez dalších slov se svou létající tiskárnou odletěl. O to víc ale věděl, že Den boje za svobodu a demokracii bude tentokrát ve znamení skutečného nasazení pěšáků.

Pondělí 17. listopadu

Na Tokáni to vřelo. Ing. Kříž zrušil své vystoupení na náměstí a nahradil ho rychlým zorganizováním Křížovy výpravy. Od Jetřichovic, Chřibské i

Doubic proudily na Tokáň skupiny zfanatizovaných bojovníků Řádu Ing. Kříže. Ředitel jel v čele doubického oddílu na elektrické koloběžce.

Na Tokáni ke svým bojovníkům krátce promluvil:

„Mí oddaní, v tento slavný den, kdy si připomínáme boj za svobodu a demokracii, musíme všem narušitelům řádů ukázat, že my si náš řád uhlídáme. Nenecháme si ho rozvracet žádnými neřády!“

Po trojitém „hurá na ně!“ vyrazila elektrickými obuškami ozbrojená skupina severním směrem. Prvním průběžným kamenem výpravy se stala skalní soutěska známá jako Úzké schody. Skrz skalní průrvu se protáhla jen polovina elektrizované Křížovy výpravy.

Dalším místem pro oddělení zrn od plev mělo být rozcestí u lovecké chaty Eustach. Cesta dál do Pryskyřičného dolu vedla přes skalní masiv, jenž se jmenuje Růžová zahrada. Procházka růžovou zahradou to ale rozhodně nebyla - tuto oblast parku bylo možné pouze podlézat, prolézat nebo přelézat.

Popadané kůrovcové stromy byly nelítostné. Dokud se muselo jen podlézat, ještě to šlo - a zpět k Eustachu odpadával jen malý počet jedinců. Problém nastal, když se muselo začít prolézat a přelézat. To se již lesem neslo tolik nadávek a polámaných bojovníků, že u Eustacha umístěný počet nosítek pro případ problému naprosto nedostačoval vzniklé situaci.

Výsledkem bylo, že do Pryskyřičného dolu se prodralo pouze jádro Křížovy výpravy, tvořené Ing. Křížem a jeho dvěma zaměstnanci: Ing. Růžičkovou, která byla odpovědná za oddělení kanceláře ředitele, a Ing. Sekerou, který byl odpovědný za oddělení péče o les.

„Pane řediteli, jak hluboko do Pryskyřičné rokle se musíme dostat?“ zeptala se Ing. Růžičková.

„Až ke Sněžným jámám, Jituš,“ odpověděl Ing. Kříž.

„Jsem celá promočená a prošpiněná,“ naříkala Ing. Růžičková.

Ing. Sekera se na ni zadíval a pokusil se ji uklidnit: „Růžo, až se budeme prodírat smrkovou mlazinou, tak se ti to vykartáčuje, neboj.“

Ing. Růžičková nevypadala klidněji ani šťastněji, ale zmlkla a lezla dál.

„Ondro,“ oslovil ředitel Ing. Sekeru, „u Sněžných jam už začneme lézt za nima do skal. Připrav si obušek. Kdyby nás slyšeli a začali utíkat, tak je musíš dostat!“

„Mám je také honit, pane řediteli?“ zeptala se Ing. Růžičková.

„Jituš, vy se držte u mě a kryjte mi záda,“ přikázal Ing. Kříž.

Modrý bod na mapě ředitelova mobilu se pomalu blížil k pozici, kterou určil dron. Z patra skal, kde ředitel tušil převis vetřelců, však neslyšel jediný zvuk. „Možná o nás vědí a sledují nás z úkrytu. Musíme být velmi opatrní. Na záznamech z kamery měli obrovské dýky,“ zašeptal.

Ing. Růžičkové ztuhly rysy a chytla se ředitelovy paže. „Jituš, vytáhněte si pepřák a nestříkejte proti větru,“ poradil jí. Ticho pod skálou ji děsilo.

Sekera byl naopak nervózní z toho, co viděl – nebo spíš neviděl: „Neměli by se tu všude válet odpadky, když už jsme pod jejich tábořištěm?“ snažil se říct i on co nejtluštějším hlasem.

„To je fakt divný, Ondro. Nejspíš je mají naházený pod převisem, když je neháží dolů,“ usoudil ředitel.

Růžičkové se hned rozjela fantazie a emoce: „To jsou dobytčata - takhle se tam válet s odpady na jedné hromadě. Fuj!“ přestala se kontrolovat a vykřikla. Sekera na víc nečekal.

„Wááááá!!!“ řval a běžel do svahu.

Kříž a Růžičková čekali, co bude. Sekera zmizel pod převisem... a nic. Ticho.

„Co se děje?“ zeptala se Růžičková.

„Pojďte nahoru,“ ozvalo se zpod převisu.

Růžičková stoupala pod skálu a bála se, že pod ní uvidí ležet dvě mrtvá těla v haldě smradlavých cárů plastů a papírů. Poprvé v životě dvě mrtvolky naživo. A k tomu tolik smradu! Kříž ji pomalu následoval. Škrábali se vlhkým pískem, který jim ujížděl pod nohama.

Vylezli na camp - a - strnuli.

Pod skálou byl jen bělostný písek a uprostřed čtyři do čtverce úhledně položené klády. Na jedné z klád seděl nehybný Sekera a zíral před sebe. Přisedli k němu.

Beze slov se společně dívali do kruhu z kamenů, kde se nalézala jediná stopa, že tu ještě před pár minutami byli lidé: čerstvý úlomek smrkové větvičky vypadající jako šipka.

Ředitel po chvíli šipku pochopil a zařval: „Utekli odsud na západ? Neříkejte mi, že se nám takhle vysmekli z pařátů!“

„Já bych spíš řek, že nám utekli z parkového pa-řádu,“ opravil šéfa Ing. Sekera.

Oba muži se podívali na Ing. Růžičkovou, která to uzavřela stručně:

„Měli bychom je následovat.“

3. místo Próza Oldpsavci

Radek Kottner – Kačer